

Denise
Hunter

Overgave

Oude liefdes,
nieuwe kansen

OVERGAVE

Denise Hunter

Overgave

redrose roman

© Kok Omniboek – Kampen, 2010
Postbus 5018, 8260 GA Kampen
www.kok.nl

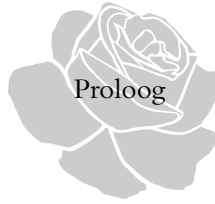
Originally published in English under the title *Surrender Bay* by Denise Hunter
© Denise Hunter, 2007
Published by Thomas Nelson, Inc.

Vertaling: Joanne Goosen
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagillustratie: Lara Alegre/Trevillion Images
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN 978 90 5977 448 3
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

‘Waarom wachtte je gisteravond zo lang met het aandoen van je zaklamp?’, vroeg Landon.

Hoewel de schaduwen van de avond door Landons achtertuin kropen, kon Samantha Owens zien dat zijn ogen de hare zochten. Hij had tot nu toe niets gezegd over haar late actie, maar ze merkte dat het hem al de hele dag had dwarsgezeten, omdat hij niet één keer aan haar paardenstaart had getrokken.

Ze hees haar lichaam omhoog uit het water van Nantucket, dat tot haar middel kwam, draaide zich om en landde met een doorweekte plof op de steiger. De buitenlamp die aan de laatste paal was vastgemaakt, zette haar in het licht. Haar badpak plakte aan haar buik, en ze trok aan de stof, enkel en alleen om het zui- gende geluid te horen wanneer het materiaal haar huid losliet.

Ze keek over haar schouder en zag Landons moeder door het verlichte keukenraam terwijl ze de afwas van het avondeten deed. Precies op dat moment verscheen meneer Reed, en hij omhelsde haar. Ze lachte om iets wat hij zei en draaide zich om in zijn armen. Sam keek de andere kant op.

Landon plonsde door het water en trok zichzelf omhoog, naast haar op de steiger. Zijn armen waren steviger geworden in de loop van de zomer, en hij was zeker vijf centimeter langer ge-

worden. Sam wist niet of ze het wel leuk vond dat hij zo sterk aan het veranderen was.

‘Heb je gehoord wat ik vroeg?’

Landon stootte Sams voet onder water aan, en ze voelde dat hij naar haar keek. Ze haalde haar schouders zo nonchalant mogelijk op. ‘Ik ben laat naar bed gegaan. Ik heb een boek gehaald over de *Red Sox*. Wist je dat ze vroeger de *Boston Americans* werden genoemd?’ Een briesje streek over haar natte huid en bezorgde haar kippenvel.

‘Je licht was niet aan.’ De scepsis droop van zijn woorden.

Van onderwerp veranderen lukte nooit bij Landon. Wanneer leerde ze dat nu eens? ‘Ik ben stiekem op de wc gaan zitten lezen. Je weet hoe Emmett is.’ Landon wist dat nog niet eens half, maar sommige dingen zou ze nooit aan iemand vertellen. Zelfs niet aan Landon.

Sam ging achterover liggen en liet haar wervelkolom rusten tegen de houten planken. Ze deed haar ogen dicht en zou het liefst de hele avond zo blijven liggen, luisterend naar het geluid van de krekels en het klotsen van het water dat de oever kuste.

‘Ik maakte me bezorgd.’ Zijn stem klonk ouder, lager dan ze zich herinnerde.

‘Jij maakt je te veel zorgen.’

Hij schoof op, en Sam deed haar ogen open. Hij lag naast haar, zijn lichaam een plankbreedte van haar verwijderd, zijn hoofd naar haar toe gedraaid. Het maanlicht scheen zachtjes op zijn haar, en er vestigden zich schaduwen tussen zijn opgetrokken wenkbrauwen. ‘Vergeet de zaklamp niet nog eens.’

Sam hield er niet zo van te horen te krijgen wat ze wel en niet moest doen, maar iets in de klank van zijn stem raakte haar in haar diepste binnenste zoals nog nooit iemand had gedaan. ‘Ik zal het niet vergeten.’

Hij hield Sams blik vast alsof hij wilde zien of ze het meende. Niet lang daarna ging ze hem scheel aankijken en zag ze zijn gezicht vervagen tot een dubbel beeld.

‘Weirdo’, zei hij.

‘Freak.’

‘Slijmbal.’

‘Watje.’

Een mug prikte in haar nek, en ze sloeg ernaar. Haar huid vertoonde al een stuk of vijf muggenbeten, maar ze had er niet veel last van. Het verbaasde haar dat mevrouw Reed nog niet naar buiten was gekomen met de spuitbus *Off!*, maar misschien hadden meneer Reed en zij het te druk met knuffelen in de keuken.

Sam haalde zich het interieur van haar eigen huis voor de geest, slechts twee deuren verder, en voelde een schaduw zich in haar ziel naar binnen dringen. Haar moeder zou haar zo meteen binnenroepen.

Ze draaide zich naar Landon, blij te zien dat zijn blik zachter was geworden. ‘Zin in een logeerpartij bij jou thuis? Kunnen we besluiten wat we in onze tijdcapsule willen stoppen.’

Landon keek van haar weg, en Sam herkende de blik die over zijn gezicht gleed, niet.

‘Daar worden we te oud voor.’

Oké, meneer. Misschien dacht Landon dat hij, nu hij dertien was, ineens volwassen was. Sam voelde plotseling iedere dag van hun leeftijdsverschil van zeven maanden. ‘Tijdcapsules zijn niet alleen maar voor kinderen, hoor.’

Een van zijn mondhoeken gleed omhoog, maar niet helemaal genoeg om zijn wang mee te laten doen. Hij rechte zijn rug en plonsde terug in het donkere water. ‘Ik had het niet over de tijdcapsule.’

Ze wilde vragen wat hij bedoelde, maar ze kon aan de manier waarop zijn hoofd onder water ging, zien dat hij dat niet wilde.

‘Samantha!’ Aan het stemgeluid van haar moeder zat een scherp randje, waaruit je kon opmaken dat ze al een tijdje aan het roepen was.

‘Kom eraan!’ Hoewel Sam wist dat ze zou moeten opstaan, bleef haar lichaam op de planken liggen, zo zwaar als een scheepsanker. Ze had al uren geleden uit het water moeten gaan om te voorkomen dat ze water op de keukenvloer zou druppelen. Daar was het nu te laat voor. Gelukkig was Emmett niet thuis.

‘Ik moet ook maar eens naar binnen gaan’, zei Landon, wa-

dend naast de pier. ‘De muggen zijn niet te harden vanavond.’ Hij sloeg op zijn arm.

Waarom kon ze niet gewoon bij Landon thuis blijven? Als hij zich zo’n zorgen maakte, waarom nodigde hij haar dan niet te logeren?

Hij bleef staan bij de oever, waar het water zijn voeten likte. ‘Je kunt maar beter gaan.’

Hij zou daar blijven staan totdat ze zou gaan. Zo koppig was hij nou eenmaal.

Sam trok haar voeten uit het water en liep over de steiger. Ze kruisten elkaars pad bij de tuinstoelen van zijn ouders. Landon draaide zich om en stak zijn hand op. ‘Vergeet de zaklamp niet.’

‘Ik zal hem niet vergeten.’ Haar voeten droegen haar door de tuin van de Reeds, daarna door die van mevrouw Biddle. Ze kon voelen wanneer ze in haar eigen tuin stapte. Emmett hield het gras zo kort dat hun grasveld zo geel als een korenveld was geworden. Haar moeder werd er hoorndol van.

Sam ging het huisje binnen via de achterdeur in de hoop dat ze haar kamer in kon glippen om snel droge kleren te kunnen aantrekken voordat haar moeder zag hoe nat ze was, maar het piepen van de hordeur verraadde haar.

‘Samantha.’ Haar moeder kneep haar lippen samen terwijl ze Sam van top tot teen bekeek.

‘Sorry, vergeten.’ Sliertjes water druppelden van de randen van haar badpak en vormden stroompjes op haar kippenvel. Ze sijpelden over haar enkels toen ze als een dolle langs haar moeder naar haar slaapkamer sprintte. ‘Ik zal het opruimen’, riep ze.

‘Het is je geraden dat je het opruimt. Ik weet niet waarom ik nog moeite doe om het hier schoon te houden.’

Sam rommelde in haar laatjes, schoof de nachtjaponnen aan de kant die haar moeder had gekocht, en pakte er haar lievelingsshirt en een strakke korte broek uit.

Een paar minuten later kwam Sam naar de keuken. Ze pakte een handdoek uit een la en dweilde de minipoeltjes op. De boten van haar knieën stootten tegen de houten vloer terwijl ze naar voren schoof en de vloer met wijde bogen dweilde.

‘Waarom heb je dat slonzige ouwe ding aan? Je lijkt wel een jongen, Samantha.’

‘Het zit lekker.’ Sam gooide haar natte paardenstaart over haar schouder.

‘Je hebt een stukje overgeslagen.’ Haar moeder wees naar de deur.

Sam kroop terug en maakte het stukje droog. Toen ze klaar was, was haar de moeder de keuken uit, en dus gooide Sam de handdoek in de wasmachine en ging ze terug naar haar kamer, waarbij ze de deur achter zich dichtdeed. De deurknop was een ouderwetse, eentje van geslepen glas met doorzichtige vlakken. Toen ze klein was, had ze hem prachtig gevonden. Als het zonlicht de kamer in stroomde en het glas raakte, verspreidde hij prisma’s van licht over de muur. Nu zou ze willen dat het een doodgewone oude metalen deurklink was, zo eentje met een slot.

Sam deed het licht uit en glipte onder de dekens. Voordat ze tegen het kussen ging liggen, reikte ze naar een la van haar nachtkastje en haalde ze er de zaklamp uit. De schakelaar sprong soepel op aan, en ze zette de lamp in de houten vensterbank van het raam. Ze ging op haar zij liggen en trok het dek op tot onder haar kin.

Zo lag ze een hele tijd. Ze hoorde de geluiden van haar moeder die zich klaarmaakte om naar bed te gaan. Ze wist dat het nog wel even zou duren voordat Emmett thuiskwam, maar toch luisterde ze of ze het geluid van zijn auto hoorde, het geknerp van het grind onder zijn werkschoenen. Ze luisterde totdat haar oren zo vol stilte zaten dat het was alsof ze zouden knappen.

Een tijdje later schrok ze wakker van het geluid van de voordeur die openging. Ze hoorde haar moeder praten. Daarna baste Emmetts stem door haar gesloten deur. ‘Ze heeft het onkruid niet gewied zoals ik haar had opgedragen.’ Hij vloekte.

‘Nou, dat kan ze dan morgen doen.’ Haar moeders stem werd zachter. ‘Hoeveel heb je vanavond verloren?’

Het geluid van hun slaapkamerdeur die dichtging, weergalmde in haar oren.

‘Opstaan.’

Sams arm schrijnde door de felle klap, en ze kwam met een ruk overeind in haar bed. Het ochtendlicht schemerde door het raam, grijs en zwak.

Emmett liep al weg. ‘Ga het onkruid wieden, zoals ik je gisteren opgedragen heb. Geen ontbijt voordat je klaar bent.’

‘Heb ik al gedaan.’ In haar slaperige verwarring ontglipten de woorden haar.

Hij draaide zich om en sleurde haar uit bed. Ze ging door haar knieën toen haar voeten de grond raakten. Ze was nu helemaal wakker en bedacht dat het zaterdag was en dat haar moeder op haar werk was. ‘Ik zal het beter doen.’

Hij ging rechtop staan, en ze zag dat er kleine rode adertjes door het wit van zijn ogen liepen. Ze keek naar het kleed onder haar voeten. Hij liet haar brandende arm los.

Toen hij wegging, verwisselde ze haar T-shirt voor een oud en vaal exemplaar en ging ze aan het werk in de bloemperken om het onkruid te wieden dat ze dag ervoor had overgeslagen. De zon was nergens te bekennen doordat hij zich verschool achter een zwaar gordijn van boze wolken. Ze had twee emmers geleegd en zat alweer op haar knieën, toen Emmett de achterdeur opendeed. Ze schrok op van het piepen van de scharnieren.

‘Omdat je niet meteen gedaan hebt wat je moest doen, moet je nu ook de dorre bloemen eruit trekken en de heg snoeien.’ Daarmee verdween hij naar binnen.

Ze ging op haar hurken zitten en veegde met haar vieze vingers het haar uit haar gezicht. Ze bekeek de rijen lelies en ze zag al de rozenstruiken in de voortuin voor zich en de heggen die om de tuin heen stonden. Ze leunde met een zucht voorover en pakte een paardenbloem vast, wikkelde hem om haar hand en trok er hard aan. Ze gooidde hem met wortels en al in de emmer.

Op dat moment begon het te regenen, eerst een druppel op haar hand, toen een op haar wang. Binnen een minuut viel er een gestadige bui. Ze zette haar knieën stevig in de aarde en begon verdorde blaadjes van de lelies te trekken. Tegen de tijd dat ze klaar was met de eerste, was de aarde onder haar knieën veranderd

in modder, en zat er een knoop in haar lege maag. Ze schoof naar de volgende plant en ging verder met haar werk.

Sam zag Landon pas toen hij naast haar op zijn knieën viel. Zonder iets te zeggen plukte hij een blaadje, en daarna nog een, waarna hij ze in de emmer gooide. Toen hij eindelijk naar haar keek, hing zijn haar nat en donker voor zijn ogen en was zijn wang besmeurd met een veeg aarde. Sam wist dat ze er zelf niet veel beter uitzag.

Zijn lippen krulden aan één kant omhoog, en zij kon haar eigen glimlach niet bedwingen.

Ze werkten door totdat de bloembedden en de heggen klaar waren, en hun kleren volledig schoongeweekt waren. Landon warmde de pannenkoeken op die zijn vader die ochtend gebakken had. Daarna keken ze televisie met zijn jongere broer Bailey, totdat het tijd was voor de lunch. De zon was inmiddels weer tevoorschijn gekomen, en het drietal speelde de hele middag samen, voetballend en vissend vanaf de steiger van de Reeds.

Toen het etenstijd was, ging Landon naar binnen, en Sam zei dat zij ook naar binnen moest. Maar toen ze thuiskwam, waren haar moeder en Emmett er niet, en dus at ze een kom cornflakes en een handjevol pinda's. Toen ze Landon weer in zijn achtertuin zag, voegde ze zich bij hem, en ze gooiden met zijn voetbal totdat het te donker was om nog iets te kunnen zien.

Later stond Landon aan de rand van het water. Het koude water sabbelde aan zijn tenen, terwijl zij blootsvoets balanceerde op de eerste plank van de steiger, als een 747 gericht op de startbaan. Aan het einde gloeide het licht tegen de achtergrond van de donkere hemel.

Zelfs in de schemering zag ze zijn strenge, tot een smalle streep samengeperste lippen. Ze wist dat ze een berisping onderdrukten, net zoals hij wist dat een uitbrander haar niet zou tegenhouden.

Sam lachte ondeugend naar hem, en stooft toen naar voren, snelheid makend met slechts een paar grote passen. Op precies de juiste plek maakte ze een arabier, gevolgd door vier flikflaks.

Haar handen en voeten raakten afwisselend de steigerplanken in een ritmisch *plof-plof plof-plof*. Ze landde veilig in het licht van

de schijnwerper, vier planken verwijderd van het water. Bijna een record. Ze was geen olympische turnster – daar was ze te lang en te grofgebouwd voor –, maar ze gaf niet zo veel om haar uiterlijk.

Ze wandelde terug naar Landon en stapte het donkere water in, waarbij ze oppaste dat ze haar kleren drooghield.

‘Ik heb liever niet dat je dat doet’, zei Landon, waarna hij zijn lippen weer op elkaar perste tot een rechte lijn. Zijn olijfgroene ogen leken bijna zwart in de schaduwen van het avonduur, en ze kon er de reflectie van het glinsterende water in zien.

‘Ik ben nog nooit gevallen’, zei Sam, terwijl ze met haar tenen in het slibberige zand groef totdat de bovenkant van haar voeten bedekt was.

‘Als je valt, hoef je niet bij mij te komen huilen.’

Sam liet een gemaakt lachje horen, want Landon wist dat ze nooit hilde, en als ze dat ooit wel zou doen, zou hij de eerste zijn om haar op te tillen en haar tranen weg te vegen.

Toen de maan hoog aan de hemel stond, riep Landons moeder hem binnen. Dus wensten ze elkaar welterusten, en ging Sam naar huis. Ze kon de televisie in de kamer van haar moeder en Emmett horen schallen, en dus sloop ze naar haar slaapkamer en deed ze de deur dicht. Nadat ze zich had klaargemaakt om naar bed te gaan, schoof ze het raam omhoog om de avondbries naar binnen te nodigen en zette ze de zaklamp in de vensterbank.

Sam rolde zich op haar zij en sloot haar ogen. Een poosje later hoorde ze haar moeder en Emmett praten op de veranda aan de achterkant van het huis. Ze spitste haar oren om hen te kunnen verstaan.

‘De bloemperken zien er aardig uit’, zei haar moeder.

‘Kostte het grootste deel van de dag.’

Sam hoorde dat er een ademteug uitgeblazen werd, en ze stelde zich de wolk sigarettenrook voor die uit haar moeders mond kwam.

‘Wat zijn onze plannen voor morgen, schatje?’, vroeg Emmett.

Sam stelde zich voor dat haar moeder haar armen over elkaar sloeg en hem negeerde.

Sam dacht dat ze het antwoord waarschijnlijk gemist had, omdat er zo'n lange stilte viel. Toen hoorde ze haar moeders antwoord. 'Die hebben we niet.'

De woorden van haar moeder hadden een holle toon, iets wat Sam niet eerder gehoord had.

Hun stemmen gingen over in laag gemompel dat ze niet kon verstaan, en dus luisterde Sam naar het nachtelijke orkest buiten haar raam. De roep van een fuut klonk boven het gezoem van de insecten uit, en het water spoelde zachtjes aan op de oever. Als ze zich heel sterk concentreerde, kon ze haar moeders boot tegen de steiger horen botsen. Een zuchtje wind deed de bladeren van de bomen ritselen en verspreidde de zoete geur van rimpelrozen door de lucht. Haar lichaam begon te ontspannen. Haar gedachten stroomden langzamer, en haar ademhaling werd dieper.

Sam deed haar ogen open. De kamer was gehuld in duisternis, en buiten haar raam werd het maanlicht opgeslokt door een dichte mist. Een geluid had haar gewekt. Het onmiskenbare geluid dat over het water klinkt wanneer een peddel een scheepsromp raakt. De cijfers op haar klok gaven aan dat het zeven over halfvijf was, een vreemde tijd voor een boottocht.

Ze worstelde zich onder haar dekens vandaan en besloot op onderzoek uit te gaan. Toen ze de hordeur openduwde, piepte die, en ze kromp ineen. Heel voorzichtig zette ze de deur tegen het houtwerk. Er bleven zandkorrels aan haar blote voeten kleven terwijl ze over de ruwe planken van de veranda liep. Sam sloeg haar armen om zich heen tegen de kou en liep op haar tenen over het natte, stoppelige gras. Ze bleef staan op het strand en luisterde.

Het water sloeg rusteloos tegen de palen, en de wind plaagde de vlag van mevrouw Biddle door het ijzerdraad tegen de metalen paal te laten slaan, geluiden die zo vertrouwd en altijd aanwezig waren dat ze ze soms in haar dromen hoorde.

Misschien had ze het geluid gedroomd. Ze zuchtte en liet berustend haar schouders zakken. Toen draaide ze zich om om terug te gaan.

Een ander geluid hield haar tegen. Een geluid dat geen deel

was van haar gebruikelijke achtertuinsymfonie. Ze stapte de steiger op en liep hem helemaal af, waarbij ze bij iedere stap haar hart tegen haar ribbenkast voelde slaan. Toen ze het einde bereikte, keek ze naar de lege plek op het water.

Ze liet haar hoofd zakken. De kikker waar de touwen van haar moeders boot omheen hadden gezeten, was leeg. Ze bestudeerde het water waar het licht op viel en zag op het oppervlak de resten van een beroering: rimpels, die langzaam aan kracht verloren terwijl ze naar de naakte kustlijn rolden.

‘Je kunt me gewoon voor de deur afzetten, hoor. Ik ben geen baby.’ De elf jaar oude Caden wierp haar moeder een boze blik toe en keek daarna uit het raam aan de passagierskant.

‘Ik vind het leuk naar je te kijken.’ Sam reed haar Ciera de parkeerplaats van de turnschool van Boston op en wilde net wat uitgebreider op haar opmerking ingaan, toen Caden haar onderbrak.

‘De andere moeders blijven niet.’

Het was niet waar, maar Sam had het gevoel dat deze tegenwerping niet zozeer met Cadens onafhankelijkheidsdrang te maken had als wel met haar.

‘Heeft Bridget iedereen over mij verteld?’, vroeg Sam.

Caden sloeg haar armen over elkaar. Haar trainingspak ritselde.

‘Als ik de sportschool niet schoonmaakte, zouden we ons ook geen lessen kunnen permitteren, Caden.’

Hoewel haar dochter haar wenkbrauwen optrok, haar kaken en schouders stram en onbuigzaam, wist Sam dat de koppige buitenkant een gekwetst klein meisje verborgen hield. Ze wist het, omdat Caden erg veel op haar leek.

‘Ze weten het nu allemaal. Bridget is zo’n kletskaus. Ze denkt dat ze heel wat is, alleen maar omdat haar moeder de eigenaar van de sportschool is.’

Sam deed de motor uit, haalde de sleutels uit het contact en keek daarna naar Caden, die geen aanstalten maakte om uit te stappen. De klok op het dashboard gaf aan dat het zeven uur geweest was. ‘Lieverd, we praten dit straks wel uit. Je komt te laat voor de les.’

‘Dus je blijft?’

Sams ouderlijke trots verschrompelde nog een stukje verder. ‘Tegen de tijd dat ik thuis ben, moet ik al weer in de auto stappen om hiernaartoe te rijden. Ik beloof je dat ik achterin zal gaan zitten en mijn muts op zal houden om niet te laten merken wie ik ben.’ Sam had onmiddellijk spijt van haar sarcasme.

Caden klikte haar autogordel los, die omhoog sprong en tegen het deurframe knalde. ‘Laat maar’, zei ze. Ze stapte uit en smeed de deur nog net niet dicht.

Sam greep de post van die dag van het dashboard en stopte die in haar tas. Toen ze de sportschool in ging, opende de vertrouwde geur van zweterige kleine gymnasten de aanval op haar neusgaten. Ze liep het kantoor voorbij, de trap op naar de tribune, waar ze een plek vond op de achterste rij. Ze glimlachte naar een vrouw die er zat, de moeder van een van Cadens klasgenootjes. Afgaande op haar broekpak en trendy hoge hakken gokte Sam dat zij geen wc’s hoefde schoon te maken om rond te komen, en geen bijbaantje nodig had om zich de lessen van haar dochter te kunnen veroorloven.

Op de vloer beneden bevond zich een doolhof van matten en toestellen, verspreid over het blauwe tapijt. Cadens klasje deed rekoefeningen, hun benen gespreid, vooroverleunend totdat hun buik de vloer raakte. Haar dochter lag daar met haar hoofd op de vloer. Het meisje naast Caden fluisterde iets tegen een ander meisje, en ze lachten allebei. Sam veronderstelde het ergste en kreeg zin om het meisje een snelle draai om haar oren te verkopen.

In plaats daarvan installeerde ze zich op haar stoel en trok ze de post uit haar tas. Elektriciteitsrekening. Bankafschrift. Rekening van haar creditcard. Die zou ze als laatste openmaken. Ze hoefde een prima dag niet te verpesten. Het laatste poststuk had

een adressering die met een zwarte pen geschreven was. In de linkerbovenhoek zat een sticker met de naam en het adres van mevrouw Biddle.

Vreemd. Afgezien van de jaarlijkse kerstkaart hoorde ze zelden iets van mevrouw Biddle. En als ze wel iets van haar hoorde, wilde ze de envelop niet openmaken, alsof ze door dat te doen een deur naar het verleden opende die ze liever dicht wilde laten.

Nieuwsgierig draaide ze de envelop om en ze gleed met haar vinger onder de sluiting. Ze haalde er een keurig in drieën gevouwen stuk papier uit. Ze vouwde de brief open.

Beste Samantha,

Ik hoop dat alles goed met je gaat op het moment dat je deze brief ontvangt. Ik had je liever gebeld, maar het nummer waarmee je in het telefoonboek staat, is niet meer in gebruik. Ik ben bang dat ik slecht nieuws heb.

Gister nog maar heeft je stiefvader op zijn werk een hartaanval gekregen. Ze hebben geprobeerd hem naar het ziekenhuis te brengen, maar hij is in de ambulance overleden en het is niet gelukt hem te reanimeren. Ik weet dat er niet veel liefde tussen jullie twee bestond, maar toch vind ik het erg naar het je op deze manier te moeten vertellen.

Sam werd overspoeld door een vreemd gevoel, als een onverwachte windvlaag in een stille nacht. Ze voelde geen verdriet of droefheid, maar meer een onverklaarbare angst.

Ik heb contact gezocht met rechter Wilson, die zich over Emmetts nalatenschap zal buigen, en ik heb van hem vernomen dat Emmett geen testament had. Omdat jij zijn aangenomen dochter bent, en het enige nog levende familielid, erf jij het huisje en zijn bezittingen. Wellicht kun je je in verbinding stellen met rechter Wilson, hier in het gemeente- en provinciehuis. Ze zullen je binnenkort vast een bericht sturen, maar ik dacht dat het misschien beter was dit nieuws van mij te horen.

Sam keek naar de brief, maar de woorden vervaagden terwijl haar gedachten over elkaar heen buitelden. Opwinding won het van angst. Het huisje stond aan de dure kust van Nantucket en was een kapitaal waard. Het was klein en oud, maar zelfs het kleinste krot op het eiland kwam in de buurt van een miljoen dollar.

De gedachte aan wat Caden en zij met zo'n bedrag zouden kunnen doen, wekte iets in haar op wat ze lange tijd niet gevoeld had.

Hoop.

Ze las de brief uit, gleed vluchtig over de informatie over de begrafenis heen. Een miljoen. Ze kon haar creditcard afbetalen, verhuizen uit hun waardeloze appartement, fatsoenlijke kleren kopen voor Caden, betalen voor turnlessen. Verdorie, ze kon Caden naar een privéschool sturen als ze dat zou willen. En naar de universiteit. Caden kon alles worden wat ze zou willen.

Sam zou zelf naar de universiteit kunnen. Dat was een gedachte die ze niet had toegelaten sinds ze zwanger was geraakt van Caden. Zelfs nu drukte ze de gedachte weg, te bang om te hopen, mocht ze dit allemaal gedroomd hebben.

Maar het dunne witte papier in haar handen was echt genoeg. Emmetts naam, geschreven met zwarte letters, temperde haar enthousiasme. Er kwamen in sneltreinvaart herinneringen boven, waaronder geen enkele goede. Het gevoel tegelijkertijd opgesloten te zitten, overmeesterd en in de steek te zijn gelaten deed haar draaien in haar stoel, alsof ze zich ervan wilde vergewissen dat ze niet gevangen was gezet.

Het besef dat ze terug zou moeten gaan, deed haar adem stoken in haar keel en bracht haar gedachtestroom knarsend en onverwacht tot stilstand. Het huis zou ontruimd moeten worden. Meubels en persoonlijke bezittingen gesorteerd. Het huisje zou klaargemaakt moeten worden voor de verkoop. De bloembedden, als die nog steeds bestonden, zouden onderhoud behoeven.

Hoeveel tijd zou het kosten? En zou Patty haar zo lang vrijaf geven? Sam had geen vakantie of ziekteverlof opgenomen sinds ... Nou ja, ze kon zich niet eens herinneren sinds wanneer. Ze waren net vorige week een kantoorgebouw kwijtgeraakt aan

Murphy's Maids, en dus was het rooster ingekort, en Gina had om meer uren gevraagd.

Toch zorgde de gedachte aan een terugkeer naar het eiland ervoor dat Sams ziel ineenkromp, als een door de zon verteerde bloem. Er was een reden waarom ze niet was teruggegaan. Een reden ook waarom ze vertrokken was. En er was niets veranderd.

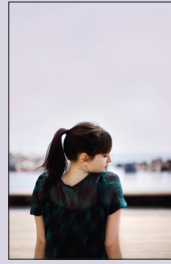
Behalve dat haar terugkeer nu een miljoen dollar waard was.

Sam keek op van de brief en vond Cadens klasje aan de overkant van de sporthal, in de schuimbak. Caden nam een aanloop en maakte een arabier en twee keer een handstand en eindigde met een handstandoverslag tussen de schuimrubberen blokken. De assistent raakte haar niet één keer aan. Het was haar eerste, zelfstandige flikflak. Toen ze uit de bak kwam, keek ze naar de tribune om te zien of Sam het moment niet gemist had. Voordat ze haar duim kon opsteken naar haar dochter, keek Caden een andere kant op. Toen ze langs Bridget en haar nieuwe volgelingen liep, draaiden die zich om, een overduidelijke kleinering.

Sam wilde ze allemaal een beuk geven. Ze deden zo vanwege haar, en het schuldgevoel dat ze begon te voelen, drukte als een loden last op haar schouders.

Kon ze met een miljoen dollar een nieuw leven kopen voor haar en Caden? Sam wist het ineens zeker. En ze wist net zo zeker dat ze alle demonen uit haar verleden aankon als ze de kans kreeg om dat voor elkaar te krijgen.

inspiratie en ontspanning voor elk moment

Denise Hunter ♦ OVERGAVE

Samantha Owen was niet van plan ooit terug te keren naar het eiland Nantucket. Maar wanneer haar stiefvader overlijdt en haar een huisje nalaaft, gaat ze toch. Als alleenstaande moeder kan ze het geld namelijk goed gebruiken.

Samantha reist naar Nantucket om het huisje op te knappen voor de verkoop. Wat ze niet kan vermoeden, is dat haar jeugdliefde nog steeds twee deuren verderop woont. Landon Reed haalt alle gevoelens van vroeger weer bij haar naar boven. Terwijl hun romance steeds verder opbloeit, wordt het voor Samantha moeilijker en moeilijker om de reden voor haar toenmalige vertrek van het eiland voor zichzelf te houden. Is hun liefde sterk genoeg om de geheimen, die Samantha al die jaren heeft verborgen, te overleven?

Denise Hunter woont met haar man en drie zonen in het Amerikaanse Indiana. Schrijven is haar liefste bezigheid, met name over het romantische eiland Nantucket, dat al vaker het decor is geweest van haar boeken.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-448-3

9 789059 774483